

Bizony, mondom nektek, hogy bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére!”
Máté 26:13

Ez azt jelenti, hogy Jézus azt akarta, hogy Betániai Máriára *emlékezzenek majd az emberek*. Ha ez így van, akkor minden bizonnyal fontos személyről van szó! Sőt, mi több, Jézus a Máriáról való megemlékezést az Evangélium globális terjedéséhez kötötte! Ez elsősre zavart engem, ugyanis arra gondoltam, hogy mégsem prédikált egyszer sem ez az asszony. Egyszer sem tartott előadást sehol. Egyetlen könyvet sem írt. Egyetlen csodát sem tett.

A Szentírás mindössze háromszor tesz róla említést. Azt mondtam: „Uram, mi van ebben az asszonyban, amitől örökre összekapcsolódott a nevedről szóló bizonyágtétellel? Mi olyan különleges Neked benne?

Ahogy vártam, meghallottam a hangját. Ezt mondta: „*Szeretett* engem.” Ez nem hangzik túl jelentőségteljesnek, ugye? Azt gondoltam: „Uram, olyan sokan szerettek téged! Mitől más ez a nő?” Rájöttem, hogy azért vezetett Isten ehhez az igeszakaszhoz, hogy megmutassa azt a *fajta* szeretetet, ami Máriában volt, és ami megkülönböztette őt sok más embertől. *Az a fajta* szeretet, ami benne volt, elengedhetetlen az Evangélium terjedéséhez!

A Lukács 10:38 tesz először említést erről az asszonyról, mely az következőképpen ábrázolja őt: „Leült az Úr lábához, és hallgatta beszédét.”

Hát nem gyönyörű? Csak képzelj magad elé: egy zsúfolásig megtelt ház, tele jövés-menéssel... és egyszer csak meglátod ezt az asszonyt. Ott térdepel, egy pontra szegezi a tekintetét, és folyamatosan Őt nézi. Itt említi az Írás először ezt a drága asszonyt. Ha ott lettem volna, biztos, hogy megdöbbenett volna az a magasztos odaadás, ami benne volt. Mélyen érintett volna. Miért? Azért, mert nem érdekelt, mit gondolnak róla a többiek. Hiszen Őt nézte. Én ilyen életet akarok élni! Hogy Isten Bárányára szegezzem tekintetem, aki megöletett.

Valami igazán különleges jelentőségű dolgot tanulhatunk tőle. Azt, hogy Ő túl gyönyörű ahhoz, hogy levegyük Róla a tekintetünket. Azt tanítja nekünk, hogy az Ő ajkairól tényleg méz csepeg. És *az* a méz, ami az Ő ajkairól csepeg, édes a mi szánkknak!

„Lépes méz a kedves beszéd:
édes a léleknek és gyógyulás a testnek.”

Példabeszédek 16:24

„Ilyen a bölcsesség is: édes a lelkeknek...”

Példabeszédek 24:14 (EFO)

Azt látom, hogy Betániai Mária története egy meghívás, hogy legyünk az Ő rabjai! Mária az Úr értékességét demonstrálja. Az Ő személyének a kiválóságát hirdeti.

Mária szeretete azt kiáltja, hogy Ő nagyobb, mint az ajándékai! Csodálatosabb, mint a csodái! **Őt szemléld, hiszen nagyobb Ő, mint a kenet. Ő vonzóan szeretetre méltó.** Mária nem a hatalmát csodálta. Ennél valami sokkal értékesebbet talált. Azt, hogy Ő maga ad beteljesedést a lelkének, megelégedést és örömet az életének.

Elállt a lélegzete attól a lehenгерlő meggyőződéstől, hogy Ő vonzóbb mindennél, amit valaha látott. Rájött, hogy a Vele töltött idő alatt mindent megadott neki, amit csak akart, mellette mindazzá lett, ami csak lenni akart, és mindenhová eljutott, ahová valaha vágyott menni. Azt találta, hogy az Ő jelenléte megszabadította minden más iránti szükségérzetétől. És mindenek felett azt találta, hogy az imái csak úgy semmivé váltak az Ő jelenlétének a hatására. Hogyan? Úgy, hogy meglátta: Ő volt mindig és Ő most is, amire szüksége volt, és amit valaha akart az életben.

Jelenléte átváltoztatta az e világi, hétköznapi házat, a lakhelyét egy illatos kertté, ahol a szerelmével lehet együtt. Közelebb húzódott. Elég közel ahhoz, hogy ha más nem, legalább a lélegzetét hallhassa.

**„Amikor a lélek kitekintő szemei
találkoznak Isten belénk tekintő szemeivel,
akkor a Menny elkezdett megvalósulni
itt a földön.” – A.W.Tozer**

Sokan talán azt gondoljátok: „Én nem ismerem ezt az életet.” Hadd mondjam el, Jézus azt mondta erről az életről, hogy ez „a jó rész”. Majd azzal folytatta, hogy ez az élet érinthetetlen és örök! Ezt követően arról beszélt, hogy ez az *egyetlen* dolog, amire „szükség van”. Az egyetlen életszükséglet pont itt található, ahogy „Engem nézel.”

Mária azt érteti meg velünk, hogy a kereszténység üzenetének lényege nem az, hogy viselkedjünk, hanem hogy szemléljünk. Arról látod meg, hogy ki az, aki nem akarja *igazán*, hogy

Isten uralja az életét, hogy ki nem szokott időt tölteni azzal, hogy csak leüljön és Rá figyeljen.

A nagy kontraszt

Márta túlságosan elfoglalt volt ahhoz, hogy a Jézussal élt élet boldogságát és örömét élvezze. A Jézussal való kapcsolata abban merült ki, amit Őérte tett. Ó, mennyire könnyű elbújni a *tevékenykedés* mögé. Jézus határozottan szembeállította ezt a két hozzáállást. Az egyik Őt nézi, a másik nem. Az egyik hallgatja, a másik nem. Az egyik közel van Hozzá, a másik nem. Az egyik nyugalomban van, a másik nem. Márta egyszerűen túl elfoglalt volt ahhoz, hogy figyeljen Rá.

„A tevékenykedés álarca mögé tudja rejtetni az üres lelket, és a nemesség álruháját adja rá.” – Martha Kilpatrick

„Az elfoglaltság egy mesterséges jelentőségteljesség tud lenni.” – Bill Johnson

„Túl gyakran történik meg, hogy a tevékenységünk hátráltatja a Vele való egységünket.” – Madame Guyon

Márta inkább az Úrért való foglalatosságot választotta ahelyett, hogy az Úrral lett volna elfoglalva. Ő akart enni adni *neki*, és nem *Belőle* akart táplálkozni. Inkább a környezetében akart lenni, és nem Őt szemlélni.

Oly sokan ragadtak le a körülötte tapasztalható dolgoknál, és nem az Ő szemlélésénél! Ez egy csapda, amely által az Ő útjai jobban megragadnak bennünket, mint az Ő *Személye*.

Annyira könnyű megszeretni az áramlást, és elfelejteni az Ő *arcát*. De hiszen van egy arc,